

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/140/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214211014
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1214211014.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci žalobcov: 1/ I. T., F.. XX.X.XXXX, U. R. XX, P., 2/ I. T., F.. XX.X.XXXX, U. R. XX, P., 3/ Ing. S. T., F.. XX.X.XXXX, C. Ž. XXX, U. F. U., všetci zastúpení Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., Heydukova 12, Bratislava, IČO: 47 234 318, proti žalovanému: Union poisťovňa, a.s., Karadžičova 10, Bratislava, IČO: 31 322 051, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcov a odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 52C/109/2014-337, zo dňa 8.11.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III. a IV. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. mení tak, že žalobcom priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 10.000 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.); žalobkyni 2/ sumu 10.000 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.); žalobcovi 3/ sumu 3.000 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok III.); vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu žalobcov 1/, 2/ a 3/ zamietol (výrok IV.). Žalovanému voči žalobcom 1/, 2/ a 3/ právo na náhradu trov konania nepriznal (výrok V.).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa žalobou domáhali, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 50.000 eur žalobcovi 1/, sumy vo výške 50.000 eur žalobkyni 2/ a sumy vo výške 50.000 eur žalobcovi 3/ a na náhradu trov konania, titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obeť usmrtenej pri dopravnej nehode. Žalobu odôvodnili tým, že dňa 20.7.2012 došlo k dopravnej nehode z dôvodu, že vodička Ing. E. P. neprispôsobila rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky, v dôsledku čoho prešla do protismeru, kde sa zrazila s oproti idúcim vozidlom, ktorého vodičom bol príbuzný žalobcov, L. T., ktorý utrpel v dôsledku tejto dopravnej nehody závažné poranenia, ktorým na mieste podľahol a zomrel. Vznik tejto udalosti bol nahlásený žalovanému ako príslušnému poisťovateľovi. Žalobcovia utrpeli nemajetkovú ujmu ako blízki rodinní príslušníci osoby, ktorá sa stala obeťou dopravnej nehody krytej povinným zmluvným poistením. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného odôvodnili tým, že motorové vozidlo vodičky, ktorá spôsobila dopravnú nehodu, bolo v čase dopravnej nehody poistené žalovaným. Na základe toho si uplatnili u žalovaného nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, každý vo výške 50.000 eur. Žalovaný im v oznámení o likvidácii poistnej udalosti odmietol toto poistné plnenie poskytnúť. Na

preukázanie intenzity a charakteru citových väzieb medzi žalobcami a obeťou dopravnej nehody Ľ. Z. T., ktorý bol synom žalobcov 1/ a 2/ a bratom žalobcu 3/ uviedli, že ich vzájomný emocionálny vzťah bol plný harmónie, lásky a porozumenia. Žalobca 3/ bol navyše partnerom a spoločníkom nebohého pri vykonávaní podnikateľskej činnosti. Zavinené úmrtie nebohého poznačilo žalobcov po psychickej stránke na celý život, má výrazne negatívny vplyv na ich duševný stav, majú depresívne a úzkostlivé nálady a z ich života sa vytratilo nadšenie; so stratou nebohého sa nikdy nevyrovnejú.

3. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že rozsah poistenia je ustanovený v § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), z ktorého vyplýva, že nároky na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy nie sú predmetom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a preto nebol na konanie pasívne legitimovaný. Ďalej poukázal na § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka, z ktorých vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy a nároky vyplývajúce z práva na ochranu osobnosti nie sú predmetom náhrady škody na zdraví. Žalovaný namietol tiež výšku uplatnených súm nemajetkovej ujmy, keďže tieto boli odôvodnené len všeobecným opisom vytrpených útrap.

4. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Súd prvej inštancie sa primárne zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní. Uviedol, že príslušné ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. (§ 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), § 14 a § 15) je potrebné vykladať tak, že poistenie zodpovednosti kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie, vedomý si existencie odlišného právneho názoru vysloveného v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 474/2016, zo dňa 17.8.2016, ktorý extenzívny výklad pojmu náhrada škody v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. všeobecnými súdmi nepovažoval za ústavne nekonformný a sťažnosť poisťovne, ktorá bola všeobecnými súdmi zaviazaná na náhradu nemajetkovej ujmy, odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Súd prvej inštancie odkázal tiež na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) vo veci C-22/12 zo dňa 24.10.2013 a aj viaceré rozhodnutia súdov druhej inštancie v obdobných veciach, ktoré zaujali rovnaký právny názor v otázke pasívnej vecnej legitímácie poisťovne. Uvedené závery sú plne akceptovateľné aj v zmysle smernice č. 909/103/ES. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie uviedol, že nárok na nemajetkovú ujmu v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a preto žalovaný ako poisťovateľ motorového vozidla bol v spore pasívne vecne legitimovaný.

5. Súd prvej inštancie mal z rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 3T/5/2013, zo dňa 16.1.2017, právoplatného dňa 31.5.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/45/2017, preukázané, že dňa 20.7.2012 vodička motorového vozidla Renault Clio, Ing. E. P., spôsobila motorovým vozidlom dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej došlo k úmrtiu syna a brata žalobcov. Z predmetných rozhodnutí, ako aj znaleckých posudkov podaných v trestnom konaní, vyplývalo, že technickou príčinou dopravnej nehody, ktorá mala za následok úmrtie Ľ. T., bol nesprávny spôsob a technika jazdy vodičky motorového vozidla Renault Clio. Motorové vozidlo, prevádzkou ktorého bola spôsobená škoda, bolo povinne zmluvne poistené za zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného. Žalobcovia si mohli uplatniť nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. aj voči žalovanému ako poisťovateľovi vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. V konaní bolo tiež preukázané, že konaním poistenca žalovaného, ktorý zaviniel dopravnú nehodu, pri ktorej vyhasol život syna a brata žalobcov, došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov, k zásahu do ich práva na súkromie, ktorého súčasťou je aj právo na rodinný život, zahrňujúce najmä citové, sociálne a morálne väzby s blízkymi príbuznými. Preto sa zaoberal posúdením, či je nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s poukazom na § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka dôvodný. Vzhľadom na intenzitu zásahu do osobnostných práv žalobcov, akým bezpochyby je strata života blízkeho človeka, sa morálne zadosťučinenie javilo ako nedostatočné. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že strata blízkej osoby je tou najväčšou stratou, s akou sa väčšina ľudí môže v živote stretnúť, a preto boli splnené podmienky pre uplatnenie finančnej satisfakcie.

6. Ďalej poukázal na to, že platná právna úprava neustanovuje výšku peňažného zadosťučinenia; výšku náhrady nemajetkovej ujmy určuje súd. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, je povinnosťou súdu určiť výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nielen s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej

ujmy, ale súčasne musí zväziť okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Smrť syna žalobcov 1/ a 2/ a brata žalobcu 3/ bolo potrebné pokladať za veľmi závažný následok, ktorý výrazným spôsobom zasiahol žalobcov. Boli naplnené všetky predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného, ako aj predpoklady na priznanie nároku na nemajetkovú ujmu žalobcom. V konaní o ochranu osobnosti bolo pri určovaní konkrétnej výšky náhrady za spôsobenú ujmu potrebné zohľadňovať primeranosť k iným finančným kompenzáciám a prihliadať na okolnosti na strane poškodeného, najmä na intenzitu vzťahu a vek žalobcov a zomrelého, hmotnú závislosť pozostalého na usmrtenej osobe, poskytnutie inej satisfakcie, ako aj okolnosti na strane osoby zodpovednej (pôvodcovi zásahu). Súd musel prihliadnuť na to, aby došlo k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj na požiadavku nezneužívania tohto inštitútu na neprípustné obohacovanie. Priznané zadosťučinenie zároveň nesmelo pôsobiť likvidačne vo vzťahu k povinnému subjektu a muselo zodpovedať zásade proporcionality. Zohľadniac uvedené kritériá, súd prvej inštancie dospel k záveru, že poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom 1/ a 2/ vo výške 10.000 eur a žalobcovi 3/ vo výške 3.000 eur je dostatočné a zodpovedá všeobecnej predstave spravodlivosti a princípu proporcionality tým, že dosiahnutie relatívne spravodlivého vyčíslenia peňažnej náhrady je možné len pri zohľadnení čiastok priznaných v iných porovnateľných prípadoch. Súd na strane žalobcov 1/ a 2/ prihliadol na skutočnosť, že stratili syna vo veku, kedy sú medzi rodičmi a deťmi vytvorené silné citové väzby, pričom tento vzťah bol umocnený tým, že zomrelý syn žil s rodičmi v spoločnej domácnosti. Zároveň prihliadol na skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ boli plne sebestační, neboli na synovi finančne závislí, ani inak odkázaní, nebohý syn mal vážnu známosť, plánoval sa osamostatniť a založiť si vlastnú rodinu. Intenzita vzťahu medzi nimi bola primeraná veku zomrelého a žalobcov, nebola ničím zvláštna ani výnimočná v spôsobe a obsahu (intenzita trávenia spoločného času, záľuby, dovolenky, a pod.). Rovnako prihliadol na právoplatné odsúdenie vodičky motorového vozidla, ktorej zavineným konaním došlo k smrti syna žalobcov 1/ a 2/, ktoré je rovnako považované za určitú formu satisfakcie, keď konanie vodičky nebolo úmyselné, prečinu usmrtenia a ublíženia na zdraví sa dopustila z nebanlivosti a bol jej uložený podmienený trest odňatia slobody. Pokiaľ ide o nárok žalobcu 3/, súd prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené kritériá a formu satisfakcie spočívajúcu v odsúdení vodičky motorového vozidla, konštatoval, že v dôsledku nečakanej smrti nebohého došlo k deštrukcii citových a sociálnych väzieb medzi žalobcom 3/ a nebohým menej intenzívnym spôsobom, ako tomu bolo v prípade žalobcov 1/ a 2/. Žalobca 3/ nežil s nebohým v spoločnej domácnosti, má vlastnú rodinu a deti, netrávili spolu spoločné rodinné dovolenky a hoci spolu podnikali, finančne ani inak naňho nebol odkázaný. Ich vzájomné citové kontakty sa dali označiť ako bežný dobrý súrodenecký vzťah. Väčšia intenzita ich kontaktu vyplývala zo spoločných podnikateľských aktivít, čo bolo možné hodnotiť ako formu ekonomickej spolupráce. Preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi 3/ finančnú satisfakciu vo výške 3.000 eur; vo zvyšnej časti žalobu zamietol. K argumentácii žalobcov o vyčíslených sumách hodnoty ľudského života poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/80/2017, Krajského súdu v Prešove (správne Krajského súdu v Žiline) sp. zn. 7Co/161/2016 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 139/2011, v ktorých bola priznaná obdobná výška náhrady nemajetkovej ujmy ako v prejednávanej veci.

7. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že hoci bol žalovaný v konaní úspešnejší, súd mu nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy konania nevznikli.

8. Proti výrokom I., II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, ktorý v napadnutej časti namietal nesprávne právne posúdenie veci a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania. Ak nebude dôvod na zamietnutie žaloby, navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že nárok uplatnený žalobcom 3/ zamietne.

9. Žalovaný v odvolaní uviedol, že rozsah povinného zmluvného poistenia je ustanovený v § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. Pokiaľ ide o náhradu škody na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., táto je systematicky upravená v § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka. Náhrada nemajetkovej ujmy a nároky vyplývajúce z práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nie sú totožné s náhradou škody na zdraví, čo okrem iného vyplýva aj z toho, že systematicky je tento nárok upravený v inej časti Občianskeho zákonníka. Ako vyplýva z vymedzenia rozsahu poistenia v § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z., nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy nie sú predmetom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V intenciách uvedeného

je aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 168/2009, zo dňa 20.4.2011. Podľa uvedeného rozhodnutia odlišnosť nemajetkovej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka od škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka potvrdzuje aj znenie § 16 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého platí, že kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu, t.j. nárok na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti a z neho plynúce nároky sú samostatnými právnymi inštitútmi. Rovnako bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnuté aj v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cdo 301/2012. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v tomto smere teda konštantná. Ďalej poukázal na to, že poslanci Národnej rady Slovenskej republiky predložili návrh zákona, ktorým sa mal novelizovať zákon č. 381/2001 Z.z. tak, aby právo na náhradu nemajetkovej ujmy bolo zahrnuté do krytia z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keďže v súčasnosti osoby, ktoré v dôsledku dopravnej nehody stratia blízku osobu, nemajú právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Dňa 27.3.2014 bolo vydané uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky č. 1096, v zmysle ktorého Národná rada Slovenskej republiky rozhodla, že nebude pokračovať v rokovaní o tomto návrhu zákona. Z uvedeného vyplýva, že aj zákonodarca deklaruje, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy nie je a ani nebude (keďže bolo rozhodnuté, že sa o návrhu nebude ďalej rokovať) predmetom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

10. Ďalej žalovaný konštatoval, že súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-22/12. Podľa uvedeného rozsudku má povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné vo veci samej. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v slovenskom právnom poriadku však neupravuje náhradu za nemajetkovú ujmu. Súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 474/2016, zo dňa 17.8.2016, ktorý extenzívny výklad pojmu náhrada škody nepovažuje za ústavne nekonformný. Predmetné rozhodnutie je podľa žalovaného v rozpore s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Uviedol, že pokiaľ nedošlo k úplnej a/alebo správnej transpozícii smerníc Rady 72/166/EHS, 84/5/EHS, 205/14/ES, 90/232/EHS, upravujúcich aproximáciu právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, nie je možné súdnym výkladom zabezpečiť nepriamy účinok únióvému právu, pretože takýto výklad práva by bol *contra legem* a nešlo by o sudcovské „dotváranie práva“ ale priamo o jeho „tvorbu“. Súd nemôže rozhodnúť proti výslovne deklarovanej vôli zákonodarcu nezahŕňať nemajetkovú ujmu do rozsahu krytia poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalovaný tiež poznamenal, že žalobcovia sa dovolávali horizontálneho priameho účinku smerníc o aproximácii právnych predpisov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, čo však nebolo v prejednávanej veci možné. Priamy účinok smerníc je možný len vtedy, ak dovolanie sa únióvého práva môže byť na prospech žalobcu a nie je spôsobilé prívodiť ukrátenie práva žalovaného; ak štát nesprávne alebo neúplne transponoval smernice, nemôžu následky tohto protiprávneho konania štátu znášať poisťovne, ale výhradne štát.

11. Záverom odvolania uviedol, že pokiaľ by sa odvolací súd stotožnil s právnym základom uplatneného nároku, namieta aj okruh subjektov, ktorým súd prvej inštancie priznal náhradu nemajetkovej ujmy. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobca 3/ mal vlastnú rodinu, dieťa, nebol nijakým spôsobom odkázaný na zomrelého, ich vzťah bol na úrovni bežného dobrého vzťahu bratov. Žalobca 3/ nepreukázal, ktoré osobnostné právo bolo porušené, a teda ani nemajetkovú ujmu, ktorá mu mala vzniknúť, a preto mal súd prvej inštancie jeho nárok uplatnený žalobou zamietnuť.

12. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy majú byť kryté povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, považujú za plne súladný so zásadou priority únióvého práva, s vôľou európskeho normotvorcu a tiež reflektujúci závery pertraktované v aktuálnej rozhodovacej praxi súdov všetkých inštancií. Opätovne poukázali na rozsudok SD EÚ vo veci C-22/12, v ktorom bola daná odpoveď na argumenty komerčných poisťovní o neopodstatnenosti návrhu z dôvodu systematického zaradenia „náhrady nemajetkovej ujmy“ a „zodpovednosti za škodu“ v Občianskom zákonníku. Pri správnej interpretácii uvedeného rozsudku je nutné dospieť k záveru, že pre vymedzenie rozsahu povinného poistného krytia je irelevantné

kategorizovanie jednotlivých náhrad podľa ich systematického zaradenia v Občianskom zákonníku. Z predmetného rozsudku teda vyplýva, že povinné zmluvné poistenie zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú pozostalým po obetiach dopravných nehôd, ak taký nárok priznáva vnútroštátne právo ako celok.

13. K argumentácii žalovaného o nedostatku pasívnej legitímácie upriamili žalobcovia pozornosť na kľúčové rozhodnutia najvyšších súdnych ustanovizní, ktoré jednoznačne vyslovili záver svedčiaci v prospech extenzívneho výkladu § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. Za relevantné označili primárne uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 666/2016, zo dňa 11.10.2016 (a tiež uznesenia sp. zn. I. ÚS 474/2016, zo dňa 17.8.2016, sp. zn. III. ÚS 646/2015, zo dňa 16.12.2015 a sp. zn. I. ÚS 206/2015, zo dňa 29.4.2015), v ktorom sa Ústavný súd Slovenskej republiky komplexným spôsobom vysporiadal s názormi prezentovanými Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jeho rozhodovacej praxi. V odôvodnení konštatoval, že extenzívny výklad pojmu škoda na zdraví, ktorý kryje aj náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je prejavom svojvôle odporujúcim účelu a zmyslu relevantnej právnej úpravy, čím presvedčivo spochybnil výkladové metódy opozitnej argumentačnej línie. Navyše akcentoval nevyhnutnosť eurokonformného výkladu pojmu škoda na zdraví v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. z dôvodu priority únieového práva a vôle normotvorcu vyplývajúcej z čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalším podstatným rozhodnutím je rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 1/2016, zo dňa 31.7.2017, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky odkázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 666/2016, ktoré označil za kľúčové v posudzovanej problematike a uviedol, že toto rozhodnutie predstavuje „obraznú vnútroštátnu bodku v diskusii na tému 1/ krytia nárokov pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu a 2/ tzv. pasívnej legitímácie povinných zmluvných poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pred všeobecnými súdmi.“ S poukazom na princíp právnej istoty koncipovaný v čl. 2 C.s.p. žalobcovia poukázali aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/249/2015, zo dňa 15.12.2017, v ktorom mal odvolací súd tiež za to, že náhrada nemajetkovej ujmy má byť krytá povinným zmluvným poistením.

14. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného ďalej navrhovali, aby odvolací súd v prejednávanej spore posúdil prípustnosť eventuálneho priameho účinku rozhodných smerníc. Z teórie európskeho práva prichádza do úvahy pri interpretácii smerníc v zásade iba priamy vertikálny účinok, teda možnosť jednotlivca dovoľávať sa svojho práva explicitne vyplývajúceho zo smernice v spore voči štátu ako zodpovednému subjektu za nesprávnu implementáciu smernice. Prihliadajúc na neustále sa vyvíjajúcu rozhodovaciu prax SD EÚ však možno postrehnúť zmenu v otázke, ktoré subjekty možno na účely priameho vertikálneho účinku považovať za tzv. subjekt štátu. Kľúčovým je v tomto kontexte rozsudok SD EÚ zo dňa 12.7.1990, sp. zn. C-189/88 vo veci Foster a i. c/a British Gas Corporation, rozsudok SD EÚ zo dňa 10.10.2017, sp. zn. C-413/15 vo veci L. M. B. I. V., a pod. Prihliadajúc na právne závery vyslovené v označených rozsudkoch možno z pohľadu vnútroštátneho práva považovať Slovenskú kanceláriu poisťovateľov za subjekt štátu, voči ktorému je jednotlivcovi umožnené dovoľávať sa ustanovení smerníc majúcich priamy účinok. Úlohu, ktorú zákon zveruje Slovenskej kancelárii poisťovateľov (ochrana obetí v oblasti povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla), je potrebné vo svetle európskej judikatúry označiť za plnenie úlohy vo verejnom záujme, v dôsledku čoho spĺňa atribúty subjektu štátu. Je racionálne tvrdiť, že rovnakými úlohami a kompetenciami disponujú v tejto oblasti aj komerčné poisťovne. Ak SD EÚ priznal v rozsudku vo veci C-413/15 inštitúcii obdobnej Slovenskej kancelárii poisťovateľov postavenie subjektu štátu, rovnaký postup, teda priznanie priameho účinku smerníc, nie je podľa žalobcov vylúčený ani vo vzťahu ku komerčným poisťovniam, z titulu zákonného povinného zmluvného poistenia.

15. K tvrdeniu žalovaného, ktorý spochybňoval legitimitu uplatneného nároku žalobcu 3/, odkázali na výpoveď žalobcu 3/ na pojednávaní dňa 25.10.2017, na ktorom sa vyjadril k miere intenzity, akou smrť jeho brata zasiahla do jeho osobnostnej sféry. Z výpovede je nepochybné, že úmrtím brata došlo k jednému z najzávažnejších zásahov do rodinnej a citovej sféry žalobcu 3/ prezumujúcom jeho výraznú intenzitu. Náhle a neočakávané úmrtie brata spôsobilo žalobcovi 3/ doživotnú, rozsiahlu a v zásade ničím nereparovateľnú ujmu. Pocity šťastia a harmónie, ktoré vnímal žalobca 3/ pred úmrtím brata, nahradili už iba spomienky na blízku osobu. Právny základ, ako aj výška uplatneného nároku žalobcom 3/ bola teda plne primeraná spôsobenej tragédii.

16. Proti výrokom IV. a V. rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobcovia. Odvolanie odôvodnili tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcom prizná plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania.

17. V odvolaní uviedli, že súdom priznanú majetkovú kompenzáciu považujú za neprimeranú a nezodpovedajúcu požiadavke poskytnutia spravodlivej súdnej ochrany. Súd prvej inštancie nedostatočne zhodnotil intenzitu emocionálnych vzťahov žalobcov k nebohému synovi (bratovi) a peňažné satisfakcie poskytol v neprimeranom rozsahu. Zavinené úmrtie blízkej osoby je jedným z najzávažnejších zásahov do rodinnej a citovej sféry, ktorý prezumuje jeho výraznú intenzitu. Požadovaná výška satisfakcie vyplývala najmä zo skutočnosti, že neočakávané úmrtie L. T. spôsobilo žalobcom doživotnú, rozsiahlu a ničím nereparovateľnú ujmu. Úmrtím syna (brata) došlo k deštrukcii najcitlivejších interpersonálnych väzieb tvoriacich základ súkromného života žalobcov. Zdôraznili, že neprejde deň, aby nepocítovali pre stratu syna (brata) prenikavú duševnú bolesť. Ako vyplýva z výsluchu žalobcov, medzi žalobcami a zosnulým boli bezproblémové fungujúce vzťahy, poskytovali si vzájomnú oporu a trávil spoločne voľný čas. Adekvátne finančná kompenzácia by aspoň čiastočne prispela k zmierneniu následkov traumatizujúcej udalosti. Priznané odškodnenie musí „vyvážiť“ i do budúcnosti duševné útrapy žalobcov pri spomienkach na dopravnú nehodu, pri ktorej umrel ich príbuzný. Súdom priznaná peňažná satisfakcia nekompensuje stratu rodinného príslušníka a nedokáže zmierniť budúce psychické trápenia žalobcov. Keďže v právnom poriadku Slovenskej republiky absentujú pravidlá pre určenie výšky primeranej peňažnej kompenzácie, zákonodarcu ponechal súdom v rámci ich úvahy voľnosť pri jej stanovení. Pokiaľ súd v rámci svojej voľnej úvahy určí konkrétnu sumu satisfakcie, táto musí byť vnímaná ako spravodlivá, schopná naplniť zmysel zákona a zaistiť zodpovedajúce vyváženie a zmiernenie nemajetkovej ujmy vzniknutej na strane postihnutej osoby. Na znázornenie disproporcie medzi priznaným zadostučinením a vyčíslenou hodnotou ľudského života poukázali na limit poistného plnenia, ktorý je pri jednej škodovej udalosti v zmysle § 7 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. stanovený na sumu 5.000.000 eur bez ohľadu na počet zranených alebo usmrtených osôb a tiež na to, že Výskumný ústav dopravný, a.s. vyčíslil hodnotu ľudského života na sumu 332.144 eur; taktiež v súlade s Metodikou Najvyššieho súdu Českej republiky by sa finančná čiastka za zmarený ľudský život mala pohybovať okolo sumy 10.000.000 Kč.

18. V súvislosti s napadnutým výrokom V. rozsudku súdu prvej inštancie žalobcovia poukázali na § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.6.2016 (ďalej len „O.s.p.“), čl. 4 ods. 1 a ods. 2 C.s.p., § 255 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. Aj keď súd prvej inštancie nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania, žalobcovia mali za to, že nesprávne posúdil náhradu trov konania, ktorá mala byť v plnom rozsahu priznaná žalobcom. Hoci sa súd prvej inštancie nestotožnil s výškou žalovaného nároku, žalobcovia boli nesporne úspešní v základe právneho nároku, tzn. jedinou úspešnou stranou v sporovom konaní boli žalobcovia, keďže výška plnenia závisela od úvahy súdu. Napriek tomu, že v súčasnej právnej úprave sa nenachádza totožné znenie pôvodného § 142 ods. 3 O.s.p., podľa dôvodovej správy k C.s.p. môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu. Keďže žalobcovia boli v konaní úspešní, vznikol im legitímny nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

19. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že keďže výška náhrady nemajetkovej ujmy je v civilnom práve upravená len vo všeobecnej rovine v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, je na voľnej úvahe súdu, v akej výške náhradu prizná. Súd prvej inštancie sa zaoberal vzťahmi medzi zomrelým a žalobcami, pričom žalobcovia 1/ a 2/ ako rodičia zomrelého boli plne sebestační, neboli odkázaní na zomrelého, zomrelý mal vážnu známosť a plánoval si založiť vlastnú rodinu. So žalobcom 3/ mal zomrelý bežný fungujúci súrodenecký vzťah. Súd prvej inštancie vychádzal z rozhodovacej praxe súdov, pričom primeranosť výšky priznanej náhrady bolo možné porovnať napr. s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/117/2016, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/8/2017, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/426/2014, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/724/2015 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/165/2017. Z vyjadrenia žalobcov nebolo zrejmé, čo sledovali poukazom na vyčíslenú hodnotu ľudského života, keďže hodnota zmareného ľudského života nebola predmetom súdneho konania. Pokiaľ išlo o žalobcami napadnutý výrok o náhrade trov konania, podľa žalovaného nebol daný dôvod na priznanie náhrady trov konania žalobcom. Žalobcovia boli v konaní zastúpení advokátskou kanceláriou,

ktorá v rámci odbornej starostlivosti mala upozorniť žalobcov na zjavne neprimeranú výšku uplatňovanej sumy, ktorá vybočuje z rozhodovacej praxe súdov. Poukázal na vyjadrenie žalobcu 1/ na pojednávaní dňa 25.10.2017, ktorý bol v tom, že sumu 50.000 eur si uplatňujú všetci žalobcovia spoločne, tak sa aj dohodli a nie každý zo žalobcov tú istú sumu, spolu vo výške 150.000 eur. Podľa názoru žalovaného nie je možné vyvodiť záver, že výška plnenia úplne závisela od úvahy súdu. Výška priznanej náhrady bola pri zohľadnení rozhodovacej praxe súdov plne predvídateľná a to, že uplatnený nárok bol niekoľkonásobne prevyšujúci náhrady priznávané v obdobných prípadoch, nemôže byť na ťarchu druhej sporovej strany.

20. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcov a odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolania strán sporu nie sú vo vzťahu k napadnutým výrokom I., II., III. a IV. dôvodné. Vo vzťahu k napadnutému výroku V. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania, dospel odvolací súd k záveru, že tento je potrebné podľa § 388 C.s.p. zmeniť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.5.2019 v zmysle § 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.

21. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd vo veci samej potvrdil, pretože je vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.).

22. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku vo veci samej, prihliadajúc na rozsah a odvolacie dôvody oboch strán sporu, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zistil skutkový stav veci, na zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne normy a svoje skutkové a právne závery odôvodnil spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie správne právne posúdil otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých príbuzných, existenciu neoprávneného zásahu do osobnostnej sféry žalobcov, konkrétne do ich práva na súkromie a rodinný život a pri rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nevybočil zo všeobecne akceptovaného rozsahu prípustnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv pozostalých príbuzných dôsledkom zavinenej úmrtia blízkej osoby tak, ako vyplýva z doterajšej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky.

23. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo medzi stranami sporné, že k úmrtiu L. T., syna žalobcov 1/ a 2/ a brata žalobcu 3/, došlo v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, zavinenu Ing. E. P., ktorej motorové vozidlo bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného. Spornou medzi stranami zostala otázka pasívnej legitímácie žalovaného, otázka vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, okruh subjektov, ktorým mohol tento nárok vzniknúť a primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Spornosť v označených skutočnostiach bola v podstatnom rozsahu reflektovaná aj v odvolacích dôvodoch uvedených stranami sporu.

24. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie, rovnako ako v podanom odvolaní, namietal založenie svojej pasívnej legitímácie v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy na nesprávnom výklade § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., v zmysle ktorého má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ zaňho uhradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení. Do tohto rozsahu podľa žalovaného náhrada nemajetkovej ujmy pozostalým príbuzným v peniazoch nespadá. Tejto procesnej argumentácii žalovaného však nebolo možné priznať v odvolacom konaní úspech, a to jednak z dôvodu potreby eurokonformného výkladu vnútroštátnej právnej úpravy povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a tiež s ohľadom na už ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

25. Otázka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného ako poisťovne v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalým príbuzným bola podmienená výkladom pojmu škoda použitým v § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. Súd prvej inštancie dospel v tejto otázke k záveru, že príslušné ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. je potrebné vykladať tak, že poistenie zodpovednosti kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 474/2016, zo dňa 17.8.2016, ktorý extenzívny výklad pojmu náhrada škody v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. všeobecnými

súdmi nepovažoval za ústavné nekonformný. Tiež poukázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-22/12 zo dňa 24.10.2013 a viaceré rozhodnutia súdov druhej inštancie v obdobných veciach, ktoré zaujali rovnaký právny názor v otázke pasívnej vecnej legitímácie poisťovne, pričom tento záver považoval za plne akceptovateľný aj v zmysle smernice č. 909/103/ES. S poukazom na uvedené konštatoval, že podmienka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného na konanie bola splnená.

26. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvej inštancie pri posúdení pasívnej legitímácie žalovaného správne aplikoval a interpretoval závery rozsudku SD EÚ vo veci C-22/12, v ktorom SD EÚ vyslovil záver, že čl. 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24.4.1972, čl. 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30.12.1983, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11.5.2005 a čl. 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo dňa 14.5.1990, sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Ďalej súd prvej inštancie správne poukázal na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 474/2016, zo dňa 17.8.2016, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že hoci SD EÚ viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je zjavné, že vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. K tomu navyše odvolací súd dodáva, že rozsah povinného zmluvného poistenia vyplýva zo zákona č. 381/2001 Z.z., ktorý bol výsledkom transpozície smerníc označených vo výrokovvej časti rozsudku SD EÚ vo veci C-22/12, nahradených v súčasnosti platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo dňa 16.9.2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Uvedené smernice explicitne nedefinujú pojem škoda, ale z ich textu vyplýva, že pod týmto pojmom je potrebné rozumieť osobnú ujmu a škodu na majetku (keďže používajú výrazové prostriedky ako utrpenie „ujmy alebo škody“, či pojmy ako „akákoľvek ujma alebo škoda“), z čoho vyplýva, že relevantné smernice rozumejú pod pojmom škoda majetkovú aj nemajetkovú ujmu a v zmysle potreby eurokonformného výkladu vnútroštátnych predpisov bolo potrebné prijať takýto výklad aj vo vzťahu k pojmu škoda použitému v § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. (obdobne R 61/2018).

27. Prihliadajúc na argumentáciu strán sporu odvolací súd navyše dodáva, že hoci strany poukázali v priebehu konania na súde prvej inštancie, obdobne ako v podaných odvolaniach, na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, ktoré v súvislosti s výkladom uvedeného pojmu dospeli k odlišným právnym záverom, v čase rozhodovania o nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy možno jednoznačne konštatovať, že rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky sa ustálila v tom, že v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy je daná pasívna legitímácia poisťovne. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje primárne na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 1/2016, zo dňa 31.7.2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 (pod č. 61) s právnou vetou v znení: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná.“ Obdobný právny záver bol opakovane vyslovený aj v ďalších rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to napríklad vo veci vedenej pod sp. zn. 6Cdo 143/2017, sp. zn. 6Cdo 206/2017, sp. zn. 8Cdo 6/2018, sp. zn. 2Cdo 41/2018, sp. zn. 2Cdo 33/2017, sp. zn. 6Cdo 80/2018, sp. zn. 8Cdo 177/2018, sp. zn. 6Cdo 164/2018, a pod. K rovnakému právnemu názoru dospel i Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 474/2016, sp. zn. III. ÚS 646/2015, sp. zn. I. ÚS 206/2015 a sp. zn. III. ÚS 666/2016.

28. Právny záver vyjadrený vo vyššie označených, exemplifikatívne vypočítaných rozhodnutiach, považuje odvolací súd za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v riešení otázky pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorových vozidiel, ktorou bol prekonaný právny názor uvedený v predchádzajúcich rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukazoval žalovaný v podanom odvolaní (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo

168/2009 a sp. zn. 3Cdo 301/2012). Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom vyjadreným vo vyššie označených rozhodnutiach, a preto považuje odvolanie žalovaného v tejto časti procesnej argumentácie za nedôvodné.

29. Na základe vyššie uvedeného nebolo v odvolacom konaní nevyhnutné vyčerpávajúcim spôsobom sa vyjadrovať ku všetkým argumentom strán sporu, smerujúcim k potvrdeniu či vyvráteniu právneho záveru súdu prvej inštancie o pasívnej legitímácii žalovaného (napr. k poukazu žalovaného na poslanecký návrh na zmenu zákona č. 381/2001 Z.z., k návrhu žalobcov na posúdenie prípustnosti eventuálneho priameho účinku rozhodných smerníc, a pod.), keďže tieto neboli spôsobilé ovplyvniť vyššie odôvodnený právny záver odvolacieho súdu o pasívnej legitímácii žalovaného, založený na eurokonformnom výklade vnútroštátneho práva a ustálenej rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky.

30. Odvolací súd sa ďalej v konaní stotožnil so záverom, že zavineným úmrtím L. T. došlo k intenzívnemu zásahu do osobnostnej sféry žalobcov, a to konkrétne do ich práva na ochranu súkromia a rodinného života, chránených čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Skutočnosť, že smrť blízkej osoby pozostaleho príbuzného v dôsledku prevádzky motorového vozidla, ktorá nebola zavinená touto blízkou osobou ani pozostalým príbuzným, za podmienok obdobných prejednávanej veci, predstavuje neoprávnený zásah do práva fyzickej osoby na súkromný a rodinný život (zakladajúca právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka), bola totiž tiež opakovane vyslovená v rámci ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 77/2009, zo dňa 27.10.2010, sp. zn. 5Cdo 265/2009, zo dňa 17.2.2011, sp. zn. 2Cdo 194/2011, zo dňa 27.11.2012, a pod.).

31. Odvolací súd sa ďalej stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého okolnosti prejednávanej veci odôvodňovali opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V osobnostnej sfére každej ľudskej bytosti možno len ťažko označiť ujmu svojou povahou a intenzitou porovnateľnou so smútkom, duševným trápením a pocitmi prázdnoty sprevádzanými neočakávanou a nenávratnou stratou blízkej osoby. Hoci takto utrpenú stratu blízkej osoby nemožno vyvážiť žiadnou ekvivalentnou hodnotou, právny poriadok Slovenskej republiky upravuje inštitúty, účelom ktorých je v oblasti ochrany osobnosti s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu aspoň čiastočne zmierniť následky neoprávneného zásahu do osobnostnej sféry človeka (satisfakčná funkcia), a tiež pôsobiť ako prostriedok individuálnej a generálnej prevencie, ako forma civilnoprávnej sankcie, ktorá má pôsobiť odradzujúco vo vzťahu k (potenciálnemu) rušiteľovi chránených osobnostných statkov, od zavinenej či nedbanlivostnej formy protiprávneho konania majúceho za následok zásah do hodnôt požívajúcich v právnom poriadku Slovenskej republiky najvyššiu prioritu. Náhle a zavinené úmrtie syna žalobcov 1/ a 2/ a brata žalobcu 3/, počas dopravnej nehody, ako následku porušenia zákonných povinností zo strany vodičky motorového vozidla, nepochybne pripravilo blízkych zomrelého o možnosť naďalej spoločne budovať úzke citové, sociálne a rodinné väzby, predstavujúce imanentnú súčasť práva na súkromie a rodinný život žalobcov, a táto skutočnosť založila opodstatnenosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, ako je upravená v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

32. Žalovaný v podanom odvolaní namietal tiež okruh subjektov, ktorým súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Konkrétne tvrdil, že v konaní pred súdom prvej inštancie neboli preukázané dôvody vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalobcovi 3/, bratovi zomrelého, a preto žiadal jeho návrh na náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietnuť.

33. K tejto odvolacej námietke žalovaného odvolací súd uvádza, že okruh blízkych osôb, ktorým môže vzniknúť v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nie je zákonom striktno vymedzený. Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej v osobnostnej sfére človeka v dôsledku úmrtia blízkej osoby zavinenej protiprávnym konaním tretej osoby pri prevádzke motorového vozidla sa vyžaduje predovšetkým preukázanie úzkych sociálnych, morálnych či citových vzťahov vytvorených v rámci ich súkromného a rodinného života a preukázanie nepochybnej a trvalej ujmy v živote pozostaleho príbuzného. Z vyjadrení žalobcov, vrátane žalobcu 3/ a dôkazov vykonaných v konaní pred súdom prvej inštancie vyplýva, že úmrtie L. T. predstavovalo udalosť, ktorá neočakávaným a náhlým spôsobom narušila celistvosť rodiny, spôsobila trvalé a neodstrániteľné

následky a nenapraviteľným spôsobom ochudobnila žalobcov v citovej oblasti. V priebehu konania nebola uvedená žiadna skutočnosť, ani nebol zistený žiaden dôvod, pre ktorý by bolo možné rozumne spochybňovať úzke citové väzby medzi zomrelým a žalobcami 1/ a 2/ ako rodičmi zomrelého, rovnako ako nebolo možné tieto väzby spochybňovať vo vzťahu k žalobcovi 3/ ako bratovi zomrelého. Existencia neoprávneného zásahu do práva žalobcov na súkromie a ochranu rodinného života bola v konaní pred súdom prvej inštancie nepochybne preukázaná; ujmu, ktorá žalobcom vznikla, by za daných okolností na ich mieste každá iná fyzická osoba tiež považovala za ujmu objektívne závažnú.

34. S ohľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že v konaní pred odvolacím súdom nebola preukázaná dôvodnosť odvolania žalovaného proti výrokom I., II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutej žalovaným ako vecne správny potvrdil.

35. Pokiaľ ide o výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznanej súdom prvej inštancie, túto považovali žalobcovia za neprimeranú a nezodpovedajúcu požiadavke poskytnutia spravodlivej súdnej ochrany z dôvodu nedostatočného zhodnotenia intenzity emocionálnych vzťahov žalobcov k nebohému synovi a bratovi. K tejto argumentácii žalobcov odvolací súd primárne uvádza, že psychickú bolesť a nenapraviteľnosť zásahu v osobnostnej sfére žalobcov v dôsledku straty milovanej blízkej osoby považuje za celkom nepochybnú. Zároveň však dodáva, že preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, bolo potrebné konštatovať, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k náležitému posúdeniu okolností rozhodujúcich pre stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy tak, ako ich ustanovuje § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pričom dôsledky zásahov do osobnostnej sféry života žalobcov boli z jeho strany tiež dostatočne individualizované v rozsahu, v akom vyplývali z vyjadrení dotknutých žalobcov. Pri rozhodovaní o konkrétnej výške náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal tiež na rozpätie súm, v rámci ktorých súdy Slovenskej republiky priznávajú náhradu nemajetkovej ujmy pozostalým príbuzným v obdobných veciach, v dôsledku čoho nebolo možné označiť napadnutý výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie za neprimeraný či nespravodlivý tak, ako to v odvolaní namietali žalobcovia.

36. Odvolací súd navyše poznamenáva, že pri úvahe o primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka potrebné prihliadať na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Takto všeobecne vymedzené kritériá boli ďalej rozvíjané rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov, pričom možno hovoriť o relatívne ustálenej množine okolností posudzovaných jednak na strane poškodenej osoby, ako aj na strane osoby zodpovednej za neoprávnený zásah do osobnostných práv pozostalých príbuzných. Na strane poškodenej osoby je potrebné skúmať predovšetkým intenzitu vzťahu medzi žalobcom a zomrelým, vek zomrelého a pozostalých, hmotnú alebo inú závislosť pozostalých od zomrelého, poskytnutie inej formy satisfakcie pozostalým či ďalšie okolnosti, ktoré by bolo potrebné pre špecifickosť vzájomných vzťahov či vzniknutej situácie v rámci individualizácie osobitosti ujmy spôsobenej v konkrétne prejednávanej veci zohľadniť. Pokiaľ ide o okolnosti na strane osoby zodpovednej za úmrtie blízkeho (prípadne osoby zodpovednej zo škody spôsobenej pri prevádzke motorového vozidla), do úvahy prichádza aj hodnotenie faktorov ako postoj osoby zodpovednej za úmrtie blízkej osoby, dopad udalosti na duševnú sféru tejto osoby, majetkové pomery zodpovedných osôb, mieru zavinenia, spoluzavinenie usmrtenej osoby, a pod. Po dôkladnom zhodnotení uvedených kritérií je ďalej potrebné, aby všeobecný súd v odôvodnení rozhodnutia zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil spôsob, ako tieto kritériá posúdil. Priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy musí ďalej zodpovedať zásade proporcionality, čo možno docieľiť (pri absencii zákonom vymedzených pevných súm či výškového rozpätia relutárnej náhrady utrpenej nemajetkovej ujmy) komparáciou súdmi priznávaných súm náhrady nemajetkovej náhrady v obdobných prípadoch zásahov do osobnostných práv v dôsledku zavinenia úmrtia blízkej osoby. Tým sa okrem preskúmateľnosti zabezpečuje aj predvídateľnosť súdneho rozhodnutia, pokiaľ ide o výkon diskrečnej právomoci pri výklade a aplikácii zákonom pomerne široko nastavených hraníc voľnej úvahy súdu pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy.

37. Preskúmaním rozsudku súdu prvej inštancie vo svetle vyššie uvedených požiadaviek na náležité posúdenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy možno v odvolacom konaní konštatovať, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s kritériami podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka dostatočným spôsobom. K intenzite vzájomných vzťahov medzi žalobcami 1/, 2/ a zomrelým, po zdôraznení ničím neoceniteľnej hodnoty ľudského života, správne konštatoval ich úzke väzby a vzájomnú citovú závislosť

prirodzene vyplývajúcu zo vzťahu rodičov a detí. Tiež zdôraznil, že žalobcovia 1/ a 2/ stratili syna vo veku, kedy sú medzi rodičmi a deťmi vytvorené silné citové väzby, pričom tento vzťah bol umocnený tým, že zomrelý syn žil s rodičmi v spoločnej domácnosti. Pokiaľ ide o vzájomnú hmotnú závislosť, k tejto súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ boli plne sebestační, neboli na syna odkázaní, ani na ňom finančne závislí; zároveň dodal, že nebohý syn mal vážnu známosť a plánoval sa osamostatniť a založiť si vlastnú rodinu. Pri hodnotení rozhodujúcich kritérií pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie prihliadol aj na právoplatné odsúdenie Ing. E. P.. Pri hodnotení kritérií podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka vykonal súd prvej inštancie dôkazy, ktoré boli stranami sporu predložené v súdnom konaní. Z vykonaného dokazovania ustálil, že intenzita vzťahu medzi zomrelým a žalobcami 1/, 2/ bola primeraná veku zomrelého a žalobcov, ich dobrým vzájomným vzťahom rodičov a dieťaťa a nebola ničím zvláštna ani výnimočná v spôsobe a obsahu, v dôsledku čoho považoval priznanú sumu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur každému zo žalobcov 1/ a 2/ za primeranú závažnosti vzniknutej trvalej a neodstrániteľnej ujmy, a tiež proporcionálnu vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov v obdobných právnych veciach. Pokiaľ išlo o posudzovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu 3/, súd prvej inštancie prihliadol na to, že v dôsledku nečakanej smrti nebohého došlo k deštrukcii citových a sociálnych väzieb medzi žalobcom 3/ a nebohým bratom, avšak menej intenzívnym spôsobom, ako tomu bolo v prípade žalobcov 1/ a 2/. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca 3/ nežil s nebohým v spoločnej domácnosti, tento má vlastnú rodinu a deti. Poukázal tiež na spoločné podnikanie žalobcu 3/ s nebohým bratom, finančná ani iná závislosť žalobcu 3/ na nebohom bratovi v konaní preukázaná nebola. Opäť prihliadol aj na formu satisfakcie spočívajúcu v odsúdení vodičky motorového vozidla. Hodnotiac vyjadrenia žalobcu 3/ a výsledky vykonaného dokazovania konštatoval, že ich vzájomné citové väzby sa dali označiť ako bežný dobrý súrodenecký vzťah, väčšia intenzita ich kontaktu vyplývala zo spoločných podnikateľských aktivít, a preto priznal žalobcovi 3/ finančnú satisfakciu vo výške 3.000 eur.

38. Hoci žalobcovia v odvolaní namietali nedostatočné zhodnotenie intenzity emocionálnych vzťahov k nebohému synovi a bratovi, s týmto tvrdením nebolo možné sa stotožniť. Súd prvej inštancie, obdobne ako odvolací súd, žiadnym spôsobom nespochybnil, že úmrtím L. T. došlo k deštrukcii najcitlivejších interpersonálnych väzieb tvoriacich základ súkromného a rodinného života žalobcov, ktorí pre stratu syna a brata pociťujú prenikavú duševnú bolesť. Odvolací súd tiež nespochybňuje tvrdenie žalobcov, že súdom prvej inštancie priznaná peňažná satisfakcia nekompensuje stratu rodinného príslušníka a nedokáže zmierniť budúce psychické trápenia žalobcov; stratu blízkej osoby pri bezproblémovo fungujúcich rodinných vzťahoch, založených na vzájomnej mnohoročnej citovej naviazanosti a porozumení, totiž nie je spôsobilá kompenzovať žiadna náhrada, či už vo forme nemateriálneho plnenia alebo finančnej náhrady nemajetkovej ujmy. Zároveň je však potrebné dodať, že žalobcovia odôvodňovali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy iba všeobecnými tvrdeniami o spôsobenej ujme. Priznanie sumy celkom vo výške 150.000 eur tak, ako to žiadali žalobcovia v podanej žalobe, by však vyžadovalo preukázanie konkrétnych okolností, svojou povahou a následkami pre ďalší život žalobcov natoľko závažných a v porovnaní s inými obdobnými prípadmi priťažujúcich, aby odôvodňovali priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume v prípade pozostalých rodičov plnoletého dieťaťa dotýkajúcej sa hornej hranice rozpätia dosiaľ priznaných súm náhrady nemajetkovej ujmy a v prípade plnoletého súrodenca, ktorý nežil so zomrelým v spoločnej domácnosti, v sume niekoľkonásobne prekračujúcej sumy dosiaľ priznaných náhrad nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch. Takéto skutočnosti však v konaní tvrdené, ani preukázané zo strany žalobcov neboli. Správnosť záveru o primeranosti priznanej náhrady nebol spôsobilý zmeniť ani poukaz žalobcov na to, že Výskumný ústav dopravný, a.s. vyčíslil hodnotu ľudského života na sumu 332.144 eur, či odkaz na limit poistného plnenia v zmysle § 7 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., keďže nejde o hodnoty akýmkoľvek spôsobom zaväzujúce všeobecný súd pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

39. S ohľadom na tvrdenia strán sporu a nepredloženie iných dôkazov preukazujúcich výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy celkom vo výške 150.000 eur, prihliadajúc tiež na to, že súd prvej inštancie sa v prejednávanej veci náležite zaoberal všetkými okolnosťami relevantnými pre posudzovanie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pričom ním priznaná výška zodpovedá rozhodovacej praxi všeobecných súdov, odvolací súd napadnutý výrok IV. súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

40. Odvolanie žalobcov smerovalo aj proti výroku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. V tejto súvislosti poukázali na čl. 4 C.s.p., ktorý umožňuje súdu primerane aplikovať § 142 ods. 3 O.s.p. v

prípade, ak rozhodnutie vo veci samej záviselo od voľnej úvahy súdu, a preto žiadali, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok V. tak, že žalobcom prizná náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako strane v plnom rozsahu úspešnej v konaní čo do základu nároku uplatneného žalobou.

41. V prejednáwanej veci je nepochybné, že všeobecným definovaním kritérií rozhodných pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka bolo rozhodovanie o výške náhrady nemajetkovej ujmy ponechané na voľnú úvahu súdu. Účinná právna úprava civilného procesu neobsahuje ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré umožňovalo súdu priznať strane sporu plnú náhradu trov konania aj keď mala vo veci úspech len čiastočný, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, a ktoré bolo vo vzťahu špeciality k § 142 ods. 2 O.s.p., ktorý všeobecným spôsobom upravoval rozhodovanie o trovách konania v prípade čiastočného úspechu strán v konaní (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Účinná právna úprava vychádza pri rozhodovaní o náhrade trov konania zo zásady úspechu vyjadrenej v § 255 ods. 1 a ods. 2 C.s.p., v zmysle ktorej súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Pri absencii osobitného ustanovenia upravujúceho rozhodovanie o náhrade trov konania vo veciach, v ktorých rozhodnutie závisí od úvahy súdu, je potrebné uplatniť na tieto konania pri rozhodovaní o náhrade trov konania zásadu úspechu vyjadrenú v § 255 C.s.p., a túto vykladať s prihliadnutím na čl. 4 C.s.p. v súlade s účelom sledovaným § 142 ods. 3 O.s.p.

42. Procesný úspech v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy je v zmysle vyššie uvedeného potrebné posudzovať s ohľadom na úspech strán sporu v základe uplatneného hmotnoprávneho nároku, keďže samotná výška priznaného plnenia závisí od úvahy súdu. V konaniach, ktorých výsledok závisí od úvahy súdu, totiž nemožno spravodlivo zaťažiť stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu v časti plnenia priznaného na základe úvahy súdu. Ak teda je predmetom sporu žaloba o ochranu osobnosti, ktorou sa žalobca domáha zaplatenia určitej nemajetkovej ujmy a súd vyhodnotí žalobu ako dôvodnú, avšak s použitím voľnej úvahy považuje za primerané priznať nemajetkovú ujmu v určitej sume a vo zvyšku žalobu zamietne, je potrebné konštatovať, že žalobca bol v konaní procesne úspešný čo do základu uplatneného nároku a tento úspech zakladá nárok na náhradu trov konania, a to aj v prípade, že rozhodnutím súdu priznaná suma náhrady nemajetkovej ujmy nezodpovedá výške náhrady nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobou. V týchto prípadoch teda nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bolo vyhovené v základe uplatneného nároku a bola priznaná aspoň časť sumy žalobou uplatneného nároku (obdobne napr. uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/280/2017, zo dňa 24.8.2017, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/129/2018, zo dňa 27.3.2019, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017, zo dňa 13.12.2017, a pod.).

43. V preskúmvanej veci sa žalobcovia domáhali ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy spolu vo výške 150.000 eur. Súd prvej inštancie považoval žalobou uplatnený nárok na ochranu osobnosti titulom neoprávneného zásahu do práva na súkromný a rodinný život za dôvodný, a preto žalobe v základe uplatneného nároku vyhovel. Nestotožnil sa však s primeranosťou sumy požadovanej nemajetkovej ujmy, keď žalobcom 1/ a 2/ priznal náhradu nemajetkovej ujmy každému vo výške 10.000 eur a žalobcovi 3/ vo výške 3.000 eur. So záverom súdu prvej inštancie ohľadom danosti právneho základu nároku a primeranosti priznanej náhrady sa stotožnil aj odvolací súd. Výška priznanej nemajetkovej ujmy bola podmienená voľnou úvahou súdu (obmedzenou iba dispozičnou zásadou konania a korigovanou ustálenou rozhodovacou činnosťou súdov v obdobných právnych veciach), ktorú nebolo možné vopred jednoznačne predvídať. Za takejto procesnej situácie považoval odvolací súd za potrebné konštatovať, že žalobcovia mali v konaní pred súdom prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. plný procesný úspech čo do základu uplatneného nároku. Keďže rozsudok súdu prvej inštancie vychádzal vo výroku V., ktorým rozhodol o náhrade trov konania, z nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. zmenil tak, že žalobcom priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania, avšak iba vo vzťahu k priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal zo zásady úspechu vo veci samej, ktorá predpokladá, že procesný neúspech strany konania predstavuje v tejto časti procesný úspech protistrany. Ďalej prihliadal na to, že proti rozsudku súdu prvej inštancie

podali odvolanie žalobcovia aj žalovaný. Žiadna zo strán sporu nebola pri posudzovaní dôvodnosti ňou podaného odvolania proti výrokom vo veci samej procesne úspešná, procesný úspech im prináležal len vo vzťahu k odvolaniu protistrany. S ohľadom na vzniknutú procesnú situáciu, v rámci ktorej bolo možné konštatovať, že (ne)úspech strán sporu bol v odvolacom konaní porovnateľný, ako aj s ohľadom na záujem odvolacieho súdu na rozumnom usporiadaní vzájomných vzťahov strán sporu, rozhodol odvolací súd podľa vyššie označených ustanovení tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).